

ὅπως ἔχει καὶ τὸ κωδωνοστάσιόν της καὶ τὸ δημαρχεῖόν της. Ἡ ἐσχάτως ἐν Ronda ἐκ γρανίτου ἰδρυθεῖσα θεωρεῖται ὡς ἡ μεγίστη καὶ λαμπροτάτη πασών. Μία τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ περιφημοτάτων εἶνε ἀναμφισβητήτως ἡ τῆς Σεβίλλης. Ἡ διὰ τὰς ταυρομαχίας παλαίστρα (Plaza de toros) τῆς Σεβίλλης χωρεῖ 12,000 θεατῶν, ἡ δὲ τῆς Μαδρίτης 20,000. Ἀμφότεραι εἶναι ἐκτισμέναι ἐν σχήματι οὐχὶ ἐντελῶς κυκλικῶ ἀλλὰ ἐλλειψοειδεῖ. Ὁ ἔσω χώρος τῆς ἐν Μαδρίτῃ παλαίστρας ἔχει μῆκος 120 μέτρων καὶ πλάτος 90 μέτρων.

Οἱ ἰσπανικοὶ ταῦροι ἦσαν καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα περίφημοι ὡς θυμοειδεῖς καὶ φιλόμαχοι. Ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν Ἰσπανίᾳ ὑπὲρ τὰ τριακόσια ταυροτροφεία, ἐνθα οἱ διὰ τοὺς ἀγῶνας προωρισμένοι ταῦροι ἐκτρέφονται καὶ ἀναπτύσσονται. Ἐν Ἀνδαλουσίᾳ θεωροῦνται ὡς οἱ ἀρίστοι ταῦροι οἱ τοῦ δουκὸς τῆς Ὁσοῦ-

μεγαλητέρα τῶν ὀκτῶ ἐτῶν. Τὸ δέρμα του πρέπει νὰ εἶνε στιλπνὸν καὶ μεταξοειδές, ἡ οὐρὰ μακρὰ καὶ πολὺτριχος, τὰ κέρατα μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ ἐν ταῖς ρίζαις, μελανίζοντα τὸ χρῶμα καὶ αἰχμηρὰ εἰς τὰ ἄκρα, οἱ πόδες λεπτοί, τὰ ὦτα εὐκίνητα, αἱ δὲ χηλαὶ βραχεῖαι καὶ στρογγυλωταί. Ἐκαστος ταῦρος μίαν μόνην φορὰν ἐν τῷ βίῳ του ἀγωνίζεται ἐν τῇ παλαίστρᾳ.

«Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ταυρομαχίας» λέγεται ἐν Ἰσπανίᾳ «δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε εὐγενεῖς, οὔτε ἀγενεῖς, οὔτε ἀστοὶ οὔτε χωρικοὶ — ὑπάρχουσι μόνον Ἰσπανοί. Ἡ «ἐορτὴ τῶν ταύρων» (Fiesta de toros) δὲν εἶνε μόνον ἀπλὴ ψυχαγωγία, ἀλλ' εἶνε ἡ ἐκδήλωσις τοῦ πνεύματος σύμπαντος τοῦ ἰσπανικοῦ λαοῦ.»

Ἡ ἐντύπωσις, ἣν ἀποκομίζει ἐκ τῆς ταυρομαχίας ὁ μὴ συνειδησμένος καὶ μηδεμίαν ἡδονὴν εἰς τὰ αἵματῆρά θεάματα αἰσθανόμενος ξένος, εἶνε φυσικῶ τῷ λόγῳ

Πικαδόροι (λογχοφόροι ἵππεις) καὶ ὑπηρέται μετὰ ἡμιόνων.

νιας, ἐν δὲ τῇ Καστιλίᾳ οἱ τοῦ δουκὸς τῆς Οὐεραγούης. Οἱ ταῦροι αὐξάνουσιν ἐκεῖ ἐν πληρεστάτῃ ἐλευθερίᾳ εἰς χλοερούς καὶ ἀναπεπταμένους λειμῶνας, εἶναι δὲ διὰ τὴν ἀγριότητά των λίαν ἐπίφοβοι καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ποιμένας, οἵτινες μεταχειρίζονται ἰδιαιτέραν τινὰ καλῶς ἐκγεγυμνασμένην ἀγέλην βοῶν, ὅπως μεταγῶσι τοὺς ταύρους ἀπὸ τῆς μιᾶς νομῆς εἰς τὴν ἄλλην. Ἡ ἀγέλη αὕτη ἀποτελεῖται ὑπὸ μεγάλων, ἰδίᾳ πρὸς τοῦτο γεγυμνασμένων βοῶν, οἵτινες ἐκτελοῦσι καθήκοντα ποιμενικῶν κυνῶν, ἐν ἀνάγκῃ δὲ προστατεύουσι τοὺς ποιμένας ἀπὸ τῶν κερατισμῶν τῶν ταύρων.

Οὐχὶ πάντες οἱ ταῦροι, οἱ ἀνατρεφόμενοι διὰ τοὺς ἀγῶνας, εἶναι κατάλληλοι διὰ τὴν παλαίστραν, ἀλλ' ἐκεῖνοι μόνον, ὧν ἡ γενναιότης καὶ ἡ ἀγριότης ἐδοκιμάσθη πρότερον καὶ εὐρέθῃ ἐπαρκῆς. Ἡ δὲ δοκιμασία αὕτη γίνεται διὰ πεπυρακτωμένου σιδήρου καὶ ὀνομάζεται tiente. Καὶ μετὰ τῶν ταύρων ὑπάρχουσιν ἥρωες, ὧν γράφεται ἡ βιογραφία καὶ ἐξυμνοῦνται τὰ κατορθώματα, ὡς λ. χ. ὁ περίφημος ταῦρος «Señorito» ὁ νικῆσας βεγγαλικὴν τινὰ τίγριν, καὶ ὁ «Caramelo» ὁ νικῆσας λέοντα ἐν τῇ παλαίστρᾳ τῆς Μαδρίτης, εἴτα δὲ λέοντα καὶ τίγριν συγχρόνως. Ἡ ἀξία ἐνὸς μαχίμου ταύρου ἀνέρχεται εἰς 1000—2500 φράγκα, ἡ ἡλικία του δὲ ὀφείλει νὰ εἶνε οὐχὶ μικροτέρα τῶν τεσσάρων, οὔτε

ὄλως διάφορος. Ὅσω καλλιτεχνικῶς, μάλιστα δὲ καὶ δραματικῶς καὶ ἂν διαμορφῶνται ἐνία μέρη τοῦ ὅλου θεάματος, δὲν δύναται ὅμως ὁ φιλοδίκαιος καὶ εὐγενὴς τὴν καρδίαν θεατῆς νὰ μὴ ἐγκάταλιπῃ τὸ θέατρον τοῦτο μετὰ τινος ταραχῆς καὶ ἀγανακτήσεως. Τὸ περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος ἐνδιαφέρον ἡμῶν ἀπόλλυται ἢ καταβιβάζεται εἰς κτηνώδη διασκέδασιν, προσβαλλομένου τοῦ αἰσθήματος τὴν δικαιοσύνης. Ὁ ἀγὼν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ταῦρον παριστᾷ ἡμῖν τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβον τῆς νοημοσύνης, τῆς εὐστροφίας καὶ τῆς πανουργίας κατὰ τῆς ὑλικῆς καὶ ἀλόγου ἰσχύος. Παρακολουθοῦμεν τὸν ἀγῶνα τοῦτον μετὰ συντόνου προσοχῆς, μετ' αὐξανόμενου ὁλονὲν ἐνδιαφέροντος, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ θαυμασμοῦ ἐν ὅσῳ τὰ πνευματικὰ ἐκεῖνα τοῦ ἀνθρώπου πλεονεκτήματα δὲν ἐξαχρειοῦνται μετατρεπόμενα εἰς διαβολικὴν πανουργίαν καὶ μοχθηρίαν, καθὼς λ. χ. ὅταν διατέμνωνται αἱ ἀρθρώσεις τῶν γονάτων τοῦ ὑποκύψαντος εἰς τὸν ἀγῶνα ταύρου «πρὸς τιμωρίαν» τῆς ἀνανδρίας του, ἢ ὅταν ἀπολύεται καὶ παρορμάται ὁλόκληρον στίφος ἐξηγριωμένων θηρευτικῶν κυνῶν κατὰ τοῦ ταύρου, ὅστις διατρυπᾷ αὐτοὺς διὰ τῶν κεράτων καὶ ἐκσπενδονίζει εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ αὗται μὲν αἱ εἰς πρότερος χρόνους συνήθεις «τιμωρίαι» τοῦ ἀπαυδῶντος εἰς τὸν ἀγῶνα ταύρου κατηργήθησαν ἤδη κατὰ μέγα μέρος.